

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

PRAKTISK VECKOTIDNING
FÖR
QVINNAN OCH HEMMET.

N:r 20.

Fredagen den 18 maj 1888.

1:sta årg.

<p>Byrå: 8 Sturegatan 8 (ingång från Humlegårdsg. 19) Annonspis: 25 öre pr petitrad (= 10 stafvelser).</p>	<p>Tidningen kostar endast 1 krona för kvartalet. postarvodet inberäknadt. Ingen lösnnummerförsäljning!</p>	<p>Redaktör och utgivare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas å byrån kl. 9-10 och 4-5. Allm. Telef. 61 47.</p>	<p>Utgifningstid: hvarje helgfri fredag. Sista numret i hvarje månad innehåller en fullständig mode- o. mönstertidning.</p>	<p>Prenumeration sker: I landsorten: å postanstalterna. I Stockholm: hos redaktionen, å Stads- postens hufvudkontor, i de större bok- lådorna samt å tidningskontoren.</p>
--	---	--	---	--

Lär se i den tjänande anden
Personen — en like och vän,

Tryck sjelfva den valkiga handen,
Ej blott en penning i den!

Snoilsky.

Morgonbadet.

»Sous l'éponge, qui ruisselle,
la femme sort jeune fille.»
(Balzac.)

Det berättas om tvänne resenärer, hvilka tillfalligtvis sammantröffat i toalettrummet på en jernvägsstation, att den ene frågat den andre: »Hvarför skall man så ofta tvätta sina händer, då man aldrig tvättar fötterna?» Detta något drastiska yttrande innebär dock en sanning, om ock relativ, en sanning med modifikation. Ingen, som icke står utom eller vid yttersta gränsen af all civilisation, underlåter att dagligen tvätta händer och ansigte, väl äfven hals och armar. Men hur går det med fortkomstledamöterna? Monne de ej ofta få nöja sig med en nödtvungen, kanske nödtorflug tvagning på lördagskvällen, under det för hela den öfriga delen af kroppen, större delen af året, ett varmt bad hvar månad anses uppfylla allan rättfärdighet.

En läkare har för icke länge sedan i en hygienisk tidskrift yttrat, att vi svenskar bada för mycket och sommaren och för litet om vintern, och sanningen af detta uttalande torde ej kunna jäfvas. Sommarens kalla sjöbad, hur förträffliga de än kunna vara, borde tvifvelsutan användas med mera urskilning än nu sker, då, särskildt för de unga, badningen blir en favoritsport eller en yr och tanklös lek mer än något annat.

Men om vintern blir förhållandet annorlunda; då måste baden i de flesta fall tagas i badinrättning och betalas med ett pris, som för en större familj blir en kånbar utgift, på hvilken kan och ofta kanske måste sparas. Och dock är väl ingen, som i teorien nekar att renlighet, öppna porer, och frisk hudverksamhet är ett hufvudvilkor för halsa och trefnad!

Man frågar sig då, hur det är möjligt, att icke alla äro lika öfver ens om morgonbadets,

den dagliga öfversköljningens, nöje, nytta och nödvändighet, — nöje här i bemärkelsen af behagligt välbefinnande? — Svaras: detta må vara sant för dem, som från tidigaste barndom äro vana vid det kalla vattnet, men för andra och äldre personer är det i så hög grad motbjudande att en kulen vintermorgon ur den varma sängen sticka foten i baljan, få den våta svampen eller duken öfver kroppen, att de under inga vilkor vilja underkasta sig en sådan behandling. Och de hafva fullkomligt rätt; en iskall öfversköljning passar blott ett fåtal verkligt starka och härdade naturer; kallt vatten, som stått inne öfver natten, och alltså har rummets temperatur, är förträffligt för dem, som, enligt hvad ofvan sagts, från barndom och ungdom blifvit vana dervid. Men *alla*, med undantag af verkligt sjuka, kunna med fördel begagna det tempererade, mer eller mindre ljumma vattnet.

Ännu en invändning göres: »det är så besvärligt, så tidsödande,» och ehuru det enda riktiga svaret härpå vore, att det är mer besvärligt och tidsödande att ej i möjligaste mätto bevara halsa och krafter, så må dock här en af erfarenheten förestafvad anvisning lemnas om enklaste och lättaste sättet för sådan daglig vattenkur i hemmet.

Som bekant menades förr med vattenkur i egentlig mening den behandling, som af Priesnitz i Gräfenberg först sattes i system och som äfven hos oss för mer än trettio år sedan vann talrika, ifriga, fanatiska anhängare. Numera användes hydroterapien på helt annat sätt, ofta i förening med andra kurmetoder och, som de flesta sådana, underkastad modet eller de vexlande åsigtarna hos läkare och fysiologer. Så t. ex. äro på senaste tiden i Frankrike varma och kalla duscher, en och två gånger dagligen under längre tid, synnerligen använda och prisade, mest dock som egentlig kur vid särskilda inrättningar.

I England och Amérika har vattnets bruk i

hemmet blifvit mest allmänt, och hvar och en, som sett ett engelskt hem, vet hvilken vigt der lägges på badrummens ändamålsenliga ordnande. Hvar helst man på kontinenten träffar Albions söner och döttrar, kan man vara viss att äfven finna deras »tubs», och på de stora hotellen ser man ofta sådana i långa rader uppställda i korridorerna utanför sofrummen*. Formen är för öfrigt likgiltig; de låga, platta äro de vanligaste och mest omtyckta. En och annan föredrager runda guttaperka-kar, hvilka kunna hopvikas och bekvämt medföras på resor; men hvilken som helst vanlig balja, rund eller aflång, af trä eller zink, duger också, förutsatt att den är stor nog, minst så att båda fötterna godt få rum.

Vidare bör man ha en grofhlåg svamp, stor som ett ordinärt kälhufvud, en fotsid, tjock och mjuk badkappa, ett par handdukar, samt en matta eller duk för att skona golvet för stänk och slask, hvilket senare man dock snart lär sig undvika. Vattnets gradtal bör till en början uppmätas, men med tiden lär man sig att bedöma det på en grad när utan termometer. Den vattendränkta svampen urkramas först öfver nedre delen af kroppen, sedan öfver axlar, rygg och bröst, hvarvid äfven ansigte, hals och nacke böra vätas. Frågan är blott att få kroppen öfverallt våt, hvilket på detta sätt sker på några sekunder, och anslår man sedan några minuter till torkningen, så upptager allsammans cirka fem minuter. Tages vattnet ljumt, 32—30—28—24 grader, och värmes badlinnet om vintern vid morgonbrasan, så kan

* En svensk vetenskapsman, numera framstående universitetslärare, berättar, att han vid en resa genom Sahara påträffat tvänne engelsmän — naturligtvis stormrika! — hvilka utrustat sig för en flerårig resa, och hvilka äfven midt i öknen, ur på kamelrygg medfördt vattenförråd, hvar morgon fylde sina badkar och togo en »morgningdip», för att sedan rätt njuta af frukosten, till hvilken serverades färska bullar, dagligen i portativ ugn bakade af för ändamålet särskildt medförd negrinna.

äfvén den ömtåligaste omöjligt häraf känna något obehag. Har man benägenhet att vara något litet sybarit, må ett par droppar *eau de Lubin* eller annat toalett-vatten hällas på svampen vid första blötningen, då både kroppen och rummet blifva svagt parfymerade. Bättre är dock det rena obemängda vattnet, och man bör sträfva, i synnerhet under den varmare årstiden, att taga det allt svalare. Dock är fullkomligt obehöfvt att, för att som fransmännen säga, »faire preuve de caractère», underkasta sig frosskakningar och köldrysningar. Den ytterst angenäma känslan af friskhet utblifver ändå ej, trötthet och däsighet försvinna, och särskildt blifva nervösa personer, hvilka oftast äro mest nedsatta på morgonen, efter öfversköljningen liffiga och dådkraftiga.

Tvål kan äfvén begagnas, men ett grundligare intvålning med borstning och gnidning sker bättre i vanligt bad, hvilket genom öfversköljningen visserligen i någon mån ersättes, men dock icke bör helt och hållet försummas.

Till slut ett sista inkast, hvilket borde få räknas till de obotfärdigas förhinder. I en stor familj, heter det, skulle allt detta vattenfylldande och utsläande på ett betänkligt sätt taga tjenarens tid och krafter i anspråk och detta är också sant. Men i städer finnes nu oftast vattenledning i husen, och i så fall är det intet synnerligt tryckande åliggande för de unga att sjelfva, hvar för sig, sörja för sitt badvatten.

På landet är det i allmänhet så pass godt om både tid och krafter, att dessa utan större skada kunna tagas i anspråk äfvén för denna lilla syssla. Det gäller blott att göra ett försök och efter helt få dagar skall man känna det som en försakelse att icke fortsätta. Särskildt i våra dagar, den stora nervositetens tidehvarf, må intet underlätas, som kan bibehålla eller återställa *mens sana in corpore sano*, detta grundlag och vilkor för all mensklig lycka.

Europeiska furstinnor.

Efter främmande källor tecknade af

Mathilda Langlet.

(Forts.)

III.

Den af kejsarinnsans systrar, som var mest begåfvad och henne kärast, var utan tvifvel den henne närmast i ålder stående prinsessan Alice, gift med storhertigen af Hessen, och hvars för tidiga död allmänt beklagades. Denna furstinna hyste också det lifligaste intresse för så väl statsaker som vetenskaper och konst; hon var i religionsfrågor fullt ut lika bestämd som sin syster, kronprinsessan.

Intening målar må hända prinsessan Alice i hennes förhållande till de sina så väl som de bref, hon med intagande ömhet och dotterlig kärlek skref till sin mor för att lugna och trösta henne under tider af oro och sorg.

Så skref hon, sista året af sin lefnad, under den engelsk-ryska konflikten, bland annat följande rader:

»Af hela mitt hjerta delar jag, älskade moder, dina bekymmer och dina känslor. Gud gifve, att den goda saken snart måtte segra, ty tiden skyndar, och denna osäkerhet är förfärlig. Sedan någon tid tänker jag knappast på något annat, och jag tycker verkligen att oppositionen ordentligt fröjdar sig åt att kunna trampa under fötterna landets intressen och söker skada det mera än den någonsin gagnat. Det är kritiska tider nu, både för regentinnan,

för folket och regeringen, och du, älskade moder, är ensam om att tillvarataga allas intressen!

»Emellertid hoppas jag, älskade moder, att din goda helsa skall hjälpa dig att bära alla bekymmer och ut hårda alla sinnesörelser, som dessa viktiga och farliga tider medföra, så att du icke dukar under därför.»

Icke långt efter sedan detta nedskrefs bortrycktes den ädla prinsessan af en inom hennes familj yppad smittosam sjukdom, difteri. Hon begrafdes med stor ståt i mausoleet vid Rosenhöhe, men make och barn, angripna och ännu ej fullt återställda från samma grymma sjukdom,ingo ej ens följa henne till grafven, utan måste från ett fönster åskåda likfärden.

Drottning Viktorias tredje dotter, Helene, gifte sig med prins Kristian af Slesvig-Holstein och lefver ett lyckligt, men temligen obemärkt lif. Prinsen eger ett vackert slott i Windsor park och lefver der som en rik och förnäm, äkta engelsk lord. Hans gemål är mycket välgörande och sätter sig alltid i spetsen för insamlingar och försäljningar till förmon för nödlidande och fattiga.

Den tillbakadragenhet, hvari det furstliga paret i England alltid lefver, hindrar ej, att båda vid sina besök vid främmande hof mottagas med all den glans, som deras rang kräver.

Drottning Viktorias fjerde dotter, prinsessan Louise, har låtit icke så litet tala om sig förnämligast i anledning af det giftermål, hon ingick med markisen af Lorne, hvilket alltid blifvit ansett som en *mésalliance*, ehuru alla ledsamheter, som åtföljde det, numera blifvit glömda. Det är ganska troligt, att endast fruktan för, att prinsessan med sitt liffiga temperament och sin egensinnighet skulle taga något obetänksamt steg, som skulle vara ändå mera komprometterande än »*mésalliansen*» i och för sig — endast fruktan för något dylikt torde hafva framkallat bifall till detta giftermål. Huru som helst, var den unge äkta mennens ställning och hans förhållande till den öfriga familjen allt annat än afundsvärd, och det behöfdes år, innan hans ridderliga sinne och hans smak för allvarliga studier kunde bana honom väg till ett rum i de kungliga släktningarnes hjertan och i deras aktning.

Prinsessan Louise är ganska talangfull. Hon egnar sig med mycken framgång åt både målning och skulptur. Något svärmiskt anlagd har hon alltid varit, varm och häftig i utbrottet af sina känslor, och icke sällan låter hon de senare råda öfver förståndet. Man påstår, att hon, som passionerad älskar sin make, är ytterligt svartsjuk, och att detta är orsaken, icke blott till stor sorg för henne sjelf, men också till många häftiga uppträden mellan makarne.

En dag kom en af hennes svägerskor, enka efter den redan 1884 afidne hertigen af Albany, på besök till prinsessan Louise, som då var alldeles förtvifad och gråtande förklarade, att det icke fans någon fläck på jorden, der hon kunde finna lugu.

»Om jag blott visste någon vrå, der jag kunde gömma min man för allas ögon!» utropade hon. »Då först skulle jag kunna vara lugn och lycklig, ty då skulle ingen kunna locka hans hjerta ifrån mig.»

Hertiginnan af Albany svarade ingenting på denna utgjutelse. Hon tog blott sin svägerskas hand och sade: »Följ mig!»

De båda damerna stego upp i hertiginnans vagn, som på gifvet tecken stannade framför hertigens grafvård. Den unga enkan såg med vemodigt blick på sin svägerska.

»Louise,» sade hon, »tror du, att den qvinnan är lycklig, hvars make här är gömd för allas blickar?»

Prinsessan kastade sig snyftande i sin svägerskas armar, och för denna gång åtminstone var hon bragt på förnuftigare tankar.

Af de lägre klasserna i England var prinsessan Louise nästan tillbedd, och ehuru visserligen en handfull radikaler motsatte sig begäran om hemgift åt henne, fans det dock, såväl i parlamentet som inom pressen och hos allmänheten en ofantlig majoritet, hvilken uttalade sig till förmon för den kungliga prinsessan, då hon, följande sitt hjertas böjelse, åktade en undersäte visserligen, men en adelsman af urgammal adel och rang. Hans far var, som bekant, den skotske hertigen af Argyle.

Vid prinsessan Louises bröllop aflade drottning Viktoria för första gången sin enkedrägt, som hon sedan ersatt med en annan sorgdrägt, »half sorg», som etikettspråket kallar den.

Af artighet mot brudgummen hade brudens yngste broder och hennes äldsta brorssöner anlagt skotsk högländsdrägt, som för öfrigt bars af så många af de närvarande, som möjligen kunde finna anledning att anlägga den. Detta gälde naturligtvis endast herrarne; damerna uppträdde i, hvad engelsmännen eufemistiskt och af ren känsla för det passande benämna *full dress* (fullkomlig beklädnad), ehuru denna toalett, hvartill hör djupt urringad klädning och alldeles nakna armar, snarare borde kallas *half dress* (half beklädnad).

Så länge till »hofdrägten» hör detta sätt att vara både klädd och oklädd, torde det ej vara att hoppas någon förändring i detta helt enkelt afskyvärda och verkligen föga sedliga mode, och det är verkligen förvånande, att drottning Viktoria, som i så mycket annat gifvit ett godt föredöme, som man påstår, icke vill tillåta den minsta afvikelse häruti, då det gäller att vara högtidsklädd.

Drottningens yngsta dotter, prinsessan Beatrice, var länge ogift, som man vill veta i afvaktan på att engelska parlamentet skulle upphäva den lag, som förbjuder en man att gifta sig med sin svägerska, emedan ett giftermål mellan prinsessan och hennes sväger, storhertigen af Hessen skulle vara ifrågasatt. Drottningen skall mycket hafva önskat att hennes yngsta dotter skulle blifva en andra moder för sin afidna systems barn, men parlamentet visade sig vid två olika försök lika obevekligt. Prinsessan måste underkasta sig lagstiftarnes vilja och har sedermera blifvit gift med prins Henrik af Battenberg.

Om drottning Viktorias sonhustrur är icke mycket att säga. Hertiginnan af Albany intager en alltför obemärkt plats, och prinsessan af Wales samt hertiginnan af Edinburg skulle kunna karakteriseras med några få ord. Den förra är älskad af alla, den senare knappast af någon. Hela engelska nationens hjerta klappar sympatiskt för den förra; allt hvad den senare företager klandras alltid och öfverallt. Utan tvifvel gör man henne häruti orätt. Både hennes och hennes gemåls ställning är ganska kinkig. Deras inkomster äro jemförelsevis inskränkta och det furstliga paret är nödgadt att iakttaga sträng hushållning. Men som folket ständigt fordrar, att furstar skola ösa ut penningar åt alla håll, så beskyller man hertigen af Edinburg och hans gemål för snålhet. Och som i alla lifvets förhållanden hustrun oftast får bära skulden för mannens fel, så blir det också den stackars ryska prinsessan, som här får blifva det svarta fåret. Och när ett folk en gång får den föreställningen, att dess

furstar regeras af snålhet, så är på ögonblicket all kärlek till de furstliga personerna förbi, stendöd, så död, att den aldrig kan återväckas. Eget nog förlåter folket hellre slöseri och skuldsättning hos en eljes älskvärd furstlig person, än sträng hushållsaktighet, äfven om fursten företer den mest aktningvärda karaktär.

Prinsessan af Wales, den förtjusande unga skönheten, som år 1863 med sådan hänryckning mottogs af engelska folket, kunde helt säkert ännu, då hon firade sitt silfverbröllop, räkna på samma hängifvenhet, som då fick ett så stormande uttryck, men som, nu må hända lugnare, utan tvifvel är vida djupare. Prinsessan har med ädel finhet förstätt att i de kinkigaste lägen para öfverseende godhet med rättvisa och bestämdhet; hon har förstätt att alltid med mildhet göra sig åtlydd, hon har uppfostrat sina barn med ömhet och förstånd och utbildat dem till unga män och unga flickor, som i enkelhet, bildning och finhet söka sin like. Derjemte behandlar hon med mycken aktning och undseende alla hofvets damer, och för öfrigt hela sin omgifning och söker göra så angenäma som möjligt dessa platser, som det icke alltid är så lätt att fylla.

Hertiginnan af Connaught är en preussisk prinsessa, som vid sin ankomst till England, med stor förtjusning mottogs och nästan öfverhöjdes med dyrbara presenter. Hon var särdeles behaglig och intagande, denna dotter till »røde prinsen» (prins Friedrich Karl af Preussen) och helsades öfverallt med entusiasm. Då hon ankom till Windsor öfverlemnades åt henne ett diamantarmband af tre hundra pund sterlings värde (ung. 5,400 kr. sv.), hvarvid prinsessan, då hon tackade för denna uppmärksamhet, förklarade, att hon på sin bröllopsdag skulle bära detta armband och intet annat. Detta var icke så illa sagdt af en ung prinsessa och gjorde, att hon genast vann stora sympatier. Huru vida hon sedermera förstätt bibehålla dem, är en annan fråga, men icke är det genom allt för sträng hushållsaktighet, som hon kommer att förlora dem, så mycket torde man med säkerhet kunna antaga. (Forts.)

Vårbesök.

*Ur vägen alla stater, kårer!
Gif rum för vårens milde
drott! —*

*Hvad nu! En Vår, klädd i botforer,
i vantar och i skinnkapott! —
Aha! Du har gått miste bara,
du nordpolsman med istappsskäg,
du måtte fel om våning fara:
din är med isbjörns vägg om vägg.*

*Jaså! Du påstår du är Våren
med almanach som prestbetyg. —
Bra mycket är du dock till åren
och icke är du just så blyg;
du låter oss af köld ju darra —
så morsk ej Våren vara plår
och — ville du »april» oss narra —
för sent du då har kommit här.*

*Men så jag pratar! Nu förstår jag, —
förklädd du kommit, fagra Vår:
ur blicken ler en solig vårdag,
fast snö du strött i lockigt hår.*

*Du ville fira karnavalen,
och därför klädde du dig så;
du ville hvirfla om i salen
i dans med hvita flingor små.*

*Så låt då din förklädnad falla,
låt se dig ung och skön och varm;
med milda blicken blommor kalla
ur Hertas ännu frusna barn;
ur svålda knoppar fram låt springa
naturens gröna skrud igen
och sedan, käre, hit oss bringa
din sköne broder — Sommaren!*

Pehr J. Wallin.

Till mina genmälare i frågan

»Böra barn lyda?»

Af

Elna Tenow.

(Forts.)

Hvem har icke hört mer än en ung man och kvinna med vemod eller bitterhet yttra om sin far eller mor — och ännu flere tänka det i sitt hjerta, fastän de dölja sin förmenta »upptäckt» såsom en ryslig hemlighet, hvilken då dess säkrare förstör de:as sinnesfrid —: »Hvem eller hvad skall jag nu tro på, när han, som stod för mig såsom den bästa, visat sig icke vara värd min tro... eller »då hon kunnat göra detta, hvad är då lifvet värdt att lefva?»

Och dylika ord äro ingalunda tomma uttryck för en sjuklig sentimentalitet, utan verkligen framkallade af en begreppsstörtning i det unga sinnet, som i bokstafigaste mening blir ödesdiger, emedan det bestämmer lifs- och själsriktning.

Och allt detta därför att föräldrar icke räkna för rof att af självviskhet och maktbegär begagna sig af barnens naturliga åtrå att beundra, se upp till och skapa sig ideal.

I stället för att i god tid göra klart för dem, att far och mor endast äro ett par bland millioner, af hvilka många äro bättre och ädlare, några sämre, men alla svaga, felaktiga och högst olämpliga att binda sin tro på godt och ondt vid, så stärker man nu oafbrutet deras tillit till far och mor såsom personer genom ett ständigt hänvisande till föräldramyndigheten, ett ständigt påpekande af föräldrafullkomligheten.

Och detta missförhållande är så ingrodt, att det ju nästan betraktas som en skändlighet att i ett barns närvaro förutsätta en möjlighet af att icke dess far och mor äro höjda öfver hvarje klander.

Jag hör många föräldrar härvid invända, att detta vore att beröfva dem själva grundvalen för deras inflytande.

Nej, och tusen gånger nej! Aldrig, om man, såsom jag i allt det föregående har velat betona, lärde barnen att lyda något högre än föräldrarna: en idé, ett rättsbegrepp, en princip, en moral eller Gud, huru hvar och en vill uttrycka det, blott dess lagar gälla lika orubbligt den ledande som den ledade. Och jag är öfvertygad om, att våra barn icke skola älska och högakta oss mindre, därför att de veta, att vi kunna misstaga oss och fela likasom de själva. Tvärt om skola de värdera våra dygder högre, i samma mon som de förstå, att vi måste tillkämpa oss dem i kamp mot samma eller liknande frestelser, som de själva hafva att bestå; och säkert är, att de vida lättare skola förlåta och öfverse med våra fel och misstag.

Och det är en stor villfarelse, om vi tro, att icke vi behöfva våra barns öfverseende i lika hög grad, som de behöfva vår, ja i högre t. o. m., ty våra fel och svagheter, för att icke nämna laster och brott, äro i vida högre grad olycksbringande för dem, än deras någonsin kunna vara för oss.

Jag vill hoppas, att ingen af mina läsare envisas att betrakta dessa mina teorier så inskränkt, att de hänga upp sig på den delvis berättigade invändningen, att de icke kunna användas på barn i 1—5-års-perioden.

Det är visserligen sant, att man icke kan göra denna uppfostringsgrundsats medveten hos det lilla barnet, men hos modren bör den vara medveten, redan då hon lägger den nyfödda till sitt bröst. Hon bör redan då ha fullt klart för sig, att barnet icke är en lifegen, tillhörig henne såsom personlig egendom, utan en med henne jembördig varelse,

inför hvilken hon skall kunna försvara hvarje åtgörande, liksom en förmyndare för sin fullvuxne myndling skall kunna försvara, huru han förvaltat hans egendom.

Handlar hon efter detta medvetande, skall hon alldeles osökt småningom komma till det uppväxande barnet i det förhållande, jag i det föregående sökt framhålla såsom det för bägge parterna naturenligaste och lyckligaste.

(I parentes vill jag tillägga för deras räkning, som betvifla eller förneka möjligheten och praktiskheten af att förklara de små barnen, hvarför jag begär det ena eller andra af dem, att jag af erfarenhet vet, det en normalt utvecklad träning mycket väl uppfattar, om han straffas af föräldrarnas egenmäktighet eller af en högre nödvändighet, som hvarken han eller de förnä rubba.)

Efter dessa förklarande anmärkningar till min uppsats »Böra barn lyda?» i Iduns 2:dra nummer för detta år, i hvilka jag lika litet kunnat bemöta och gendriva alla de invändningar och påståenden hos mina genmälare, som tarfa granskning, som jag kunnat uttömma det rika och mångsidiga ämnet eller ens genom fullständig gardera mig mot nya missförstånd, vill jag endast tillfoga den slutanmärkning, att vederbörande gjorde mycket klokt både för sin egen och andras skull, om de undveke att uttala sig om saker och förhållanden, om hvilka de aldrig gjort sig möda att taga verklig kännedom, utan blott bedöma efter lösa, mycket lösa hörsagor i 3:de, 4:de hand. Såsom exempelvis om Strindberg, — hans författarskap, personlighet och möjliga syften — om socialismen och dess grundsats — om stats- och samhällsförfatningens ledande principer, o. s. v.

Jag hoppas komma i tillfälle att efter hand i särskilda små uppsatser påpeka åtminstone en och annan af de missuppfattningar i dessa ämnen, som mina genmälare i likhet med den stora icke själf-tänkande allmänheten tyckas taga för godt gods.

Till dess: Au revoir!

Ridande damer.

Wenn Mailüfterl weht,
Geht im Wald drauss' der Schnee, etc.

Och så är det nu snart den bästa tiden för de sportälskande damernas älskningsnöje, som under vintrens lopp fått inskränkas till några timmars manègeridning eller också ingen ridning alls, der intet ridhus varit att tillgå!

Efter alla baler, slädpartier, middagar, skridskoåkningar och konditoripalaver lär allt ridningen hafva samma verkan på de nådiga damerna, som morgondaggen på de törstande blomstren eller, för att tala i nutidens realistiska smak, som jernpiller, Karlstadsvatten och Hoff's maltextrakt på bleksot och migrän.

Men allting måttfullt, mina damer, för mycken dagg skämmer rosen, jernpiller och Karlstadsvatten i för stora kvantiteter göra dem yra i hufvudet och öfverdrifven ridning, parforcejagt och hinderhoppning kunna göra obotliga skador och förstöra det allra mest solskensbelysta framtidsperspektiv. Deremot är ridsporten, idkad med förstånd och måtta, säkerligen ej skadlig och många gånger af stor nytta för societetslifvets beklagansvärda bleksotsmartyrer.

Jag har gjort den iakttagelsen, att damer under ridning som oftast äro vida djerfvere än männen!

Hvarför? Troligtvis emedan de ej ännu fattat den fara, som är förenad med denna sport, och som deras egen oförsigtighet i hög grad förstorar. De skola visa sig modiga, gudbevars, och därför rida de löst på allting à la Don Quixote kontra qvarnvingarne.

Om dessa »modiga» damer komme genom eget förvällande och slarf att falla från hästen ett par gånger och derigenom förskaffade sig några skrämor och blånader, tror jag nog, att några helsosamma reflexioner ej skulle uteblifva och i följd häraf dumdristigheten (ursäktat det mindre smickrande uttrycket!) utbyttas mot ett mera sansadt mod.

Något vidare ömmande hjerta hafva damerna ej heller för sina hästar. Galopp är nu så elegant att rida, man visar sig alltid fördelaktigast så förstås, men om detta tempo rides på en hård väg, makadamiserad landsväg eller gräsvall, derpå fästes intet afseende, bara det går undan. Och så traf utför backe med lösa tyglar och derefter *ventre-à-terre* uppför backe, för att sedermera plötsligen tvärstanna

Oftast äro dessa rytтарinnor medlemmar af djurskyddsföreningen! —

Kan hända vore det ej så malplaceradt att här säga några ord om deras merendels rätt opraktiska ridkostym. Vanligtvis är ridkjolen för lång, hvilket är obehvämt, när man skall gå och i dåligt väglag högst obehagligt, då den blifver nedstänkt och tillsmutsad, till föga båt-nad för den stackars kammarjungfrun, som sedermera timvis får nöta sina fingrar och sin matmoders bästa klädesborste.

Minna damer, låten ej kjolen vara längre i venstra sidan, än att den jemt stöter till marken, när I stån, eller också att, när I sitta i sadeln, den ej hänger så långt, att den skyntas under hästens buk, från höger sedt. För sen den inuti med en elastisk stropp, i hvilken den högra fotspetsen trädes för att förhindra kjolen att flyga under ridningen.

Och håret, mina damer! Spiken det fast eller limmen det med syndetikon eller qvarlemnen det på toalettbordet, hvilket som helst, blott i lagen, att det ej vållar eder och andra obehag under ridturen. Romantikens med svajande plymer beprydda hatt och de böljande lockarna passa ej för vår tid; cylinderhatten eller jockeymössan måste sitta ordentligt fast, så att I ej midt under en »gudomlig galopp» blifven återkallade till denna jemmerdals bittra tillvaro genom fallande hårnålar och glidande hufvudbonad.

Underklädnaden, mina damer, är af stor vikt. En tunn skinnväst under ridfracken är utmärkt, t. ex. när vädret är blåsigt. Underbenkläderna böra helst vara af bomullstrikå; benkläderna af bockskinn, kläde eller stockinett. Knappstoffer äro att afråda, emedan stigbygeln, vid en af de ofvan omtalade kullerbyttorna, lätt kan fastna på en af knapparne och derigenom förorsaka en allvarsam olycka; deremot äro de långa ridstöflarne på det högsta att anbefalla.

Dessutom, oss emellan, mina damer, så äro de vida vackrare än de hidösa »långpantalongerna».

Tänk er en sådan prydlig stöfvelbeklädd fot, som hvilar i er kavaljers hand, när han skall lyfta er upp i sadeln. Och med hvilken gråce man nu kan draperas sin kjol öfver armen, när man har det lugna och trösterika medvetande att se sig vara i besittning af ett par välsittande ridstöflar! Är detta ej sant, mina nådiga damer?

Dolly. Roon.

Teater och musik.

Musikföreningens sjuttonde konsert

egde sistlidne tisdag rum i musikaliska akademiens stora sal och upptog från början till slut idel svenska kompositioner.

August Södermans intagande konsertuvertyr — här flere gånger gifven — inledde konserten. Den utfördes förträffligt af hofkapellet.

Närmast följande nummer »I rosengården», för soli, blandad kör och orkester af Vilhelm Svedbom med text ur K. A. Melins bekanta dikt »Prinsessan och svennen», var af särskildt intresse såsom ej förr offentlig utförd. Af kompositionens fyra satser anslög i synnerhet den fjerde, hvars vackra kör, afbruten af munkarnes aftonhymn, målande framställer en intagande klosteridyll. Tredje sat-

sens solo, svennens visa, sjungen af hr Lundqvist, utmärkte sig likaledes som särdeles melodios och vacker. Den första prinsessans kör och den andras vexelsång mellan prinsessan och svennen gjorde i förening med de båda nyssnämnda satserna hela tondikten till en synnerligen intressant bekantskap, som vid ett förnyadt utförande torde vinna ännu mera.

Så kom konsertens mest anslående nummer, August Södermans verkningsfulla och målande körkomposition »Hjertesorg» (texten af nyligen aflidne Karl Wetterhoff) med sitt anslående solo (utfördt af fru Edling). Stycket fick en förträfflig tolkning och måste omtagas.

Följde så Ivar Hallströms poetiska och vårfriska idyll »Blommornas undran», för soli, kör och piano till text af O**** F***. De fina skiftningarna, den skära stämningen, de målande situationerna kommo genom det förträffliga utförandet (pianostämman sköttes synnerligen förtjenstfullt af fröken Sidner) till sin fulla rätt och framkallade nu som alltid lifligt bifall.

Programmets sista nummer utgjordes af trenne kompositioner af Ludv. Norman till text ur K. A. Melins älskliga dikt »Humlelockningen». Alla tre äro förut kända och alltid gerna hörda. »Signes visa», enkel och intagande, utfördes varmt af fru Edling. I »Kung Hakes död» utfördes det ståtliga bariton-solot på ett utmärkt sätt af hr Salomon Smith; köreerna i detta stycke voro ock af betydande verkan. Fruntimmerskören »Snöflingornas saga» utfördes med all den pietet, som tondiktens luftiga och skära poesi kräfver.

Solonumren utfördes, utom af de ofvan nämnda fru Edling, hr Lundqvist och Smith, af fröknarna Karlsruh och Klemming samt hr Strandberg, och det hela leddes af hofkapellmästaren Nordqvist med en aldrig svikande säkerhet.

Konserten var en verklig musikalisk högtid och bildade ett värdigt slut på den nu snart tilländagångna konsertsäsongen. Stockholms musikaliska allmänhet, som vid detta tillfälle till sista plats fylt den stora salen, och för hvilken dessa musikföreningens konserter blifvit högtidsfester, står i stor tacksamhetsskuld till hofkapellmästaren Conrad Nordqvist och kormästaren August Edgren för deras outtröttliga arbete i och för höjandet af hufvudstadens musiklif, och särskildt för deras inöfvande och framförande af våra bästa svenska tonverk.

Bidrag i alla ämnen mottagas med tacksamhet.

Literatur.

Om qvinnouppfostran, iakttagelser och reflektioner af Lucina Hagman. Borgå. Verner Söderströms förlag. Pris: 1 mark 50 penni.

Det finska originalet har prisbelönt af Finsk Qvinnoförening. Den lilla vackert utstyrda boken innehåller en särdeles väl och redigt skriven framställning af äldre åsigt om qvinnans natur, bestämelse, behof och så väl enskilda som samhälleliga ställning — kortligen: »Idealqvinnans» historia — och dessa åsigtens missriktade inflytande på qvinnans uppfostran. Förf. framhåller med styrka felet i den moderna uppfostran och framställer sist sina reformfördrag. Vi kunna med allt skäl rekommendera boken och de reformförslag den framställer till Iduns läsarinna.

En lifsuppgift.

Berättelse af Ernst Lundquist.

10.

Doktorn hade måst tillkallas och säga sin mening. Det var ingenting af betydelse, förklarade han, bara ett nytt bevis på, hur dumt fruntimmer sköta sin kropp. Ingrid satt naturligtvis inne ständigt och jemt. Ja visst, det var därför hon var blek och hade

mörka ringar under ögonen. Hon hade ingen sysselsättning, som stärkte musklerna, hon tillbragte kanske sin tid med att spela piano, brodera —? Jaså, läsa? Upphetsande saker? Aha, uppbyggelseskifter och dylikt, nå, det borde han ha förstätt af den exalterade glansen i de der stora ögonen. Der hade man anledningen till den aftyning och de täta svimningsanfäll, som skrämt upp Henrika och jagat henne till närmaste doktor, fast än hon icke trodde på läkare och nästan ansåg det som ett förmåtet ingripande i Försynens bestämmelser att vända sig till en sådan. Och om det varit henne sjelf det gällt — — men nu — — Aimées dotter, nej, hon kunde icke vara nog samvetsgrann, nog pedantiskt ifrig att söka uppfylla allan rättfärdighet.

Ingrid skulle äta jern, låta bli att läsa så mycket och framför allt vara ute i friska luften, röra sig så mycket hon orkade, förströ sig, vara glad — —

Nå, det var ju ett temligen svårlydt recept, men somligt deraf fick man väl försöka att rätta sig efter. Och fast än Ingrid spjånade emot och bad för själ och pina att få slippa, motade Henrika ut henne på långa promenader — ensam, förstås, ty sjelf var hon ju icke sjuk och behöfde väl icke uppoffra sitt kära kammarlif i onödan.

I början riktade den unga fiekan sina vandringar utåt den närmaste omgifvande landsbygden, gick bortåt Tanto eller förbi Skanstull, slog sig ner vid Hammarbysjön eller för öfver till Lövholmen, men det var alldeles för vackert der ute, hon återföll för lätt i sin gamla hedniska naturdyrkan, och det var ju en af de snaror, med hvilka djefvulen öfverallt smög sig efter henne. Hon kunde sitta långa stunder försjunken i bön och åkallan, som hon trodde, men så var det i stället en vacker färgbrytning i molnen, som hon omedvetet studerade, eller en smal solstrimma, som bröt sig mot Mälarens spegel och kom i sprakande och gnistrande uppror, då en ångbåt skar den tvärs öfver och satte vatnet i kokning. Och hon kände en riktig lättnad, då hon en qväll blef antastad af en drucken karl, som hon hade den största möda att rädda sig undan, och tanten i följd deraf förbjöd henne att utsträcka sina promenader utom de bebyggda kvarteren.

Men det blef ledsamt i längden att vandra af och an på Söders illa stenlagda och illa luktande gator, det blef henne rent af ett straff och en plåga att gå ut, och det motverkade ju promenadernas syfte. För att vexla om med omgifningen styrde hon därför kurs nedåt staden, ströfvade omkring på Norr, besåg Stockholm så som hon väl annars aldrig skulle fått göra, men höll sig enligt tantens stränga tillsägelse alltid på de folkrikaste, tätast trafikerade gatorna och platserna.

Men fast än hon här icke hade någon vacker natur, som frestade henne, fans det så mycket annat, som distraherade henne och väckte hennes outrotliga kärlek till världen och de ting, som i världen äro. Ibland tvingades hon t. ex. att stanna framför ett blomsterfönster, der de härligaste tunga rosor — skära, lefverbruna, laxfärgade — diktade ett glödande yppigt färgpoem tillsammans med gloxinernas mjölige purpursammet, akasiernas gula snö och palmernas blanka, förnäma grönska. Hennes ögon fräsade af all denna härlighet, hon drog djupa, vällustiga andetag, som om hon i inbillningen badat sig i all denna doft, som var fångslad bakom rutan, och hon skulle velat slå ihop händerna af häpen beundran. Men då hon stått der en lång stund, glömmade allt omkring sig, kände hon plötsligt ett styng i sitt hjerta,

och då rusade hon derifrån, och hon vågade af blygsel knappast lyfta upp ögonen från trottoarstenarne.

Eller också var det ett butiksfönster med leksaker — dockor granna som prinsessor i jemförelse med hennes gamla hemmagjorda Rosa, som hon hållit så kär, som hon sytt kläder åt, och som hon ännu hade med sig, gömd i en byrålåda der hemma vid Götgatan — eller lustiga gubbar, som gingo med mekanik och kunde brottas; det stod alltid stora skaror, äfven äldre menniskor, på trottoaren och hade roligt åt dem, så att hon var ej den enda som var så barnslig — eller hela små dockrum fullständigt möblerade, från det största till det minsta, ej ens lampskärm och eldgaffel saknades! Tänk, att det kunde finnas något så märkvärdigt! Barnen i Stockholm kunde väl aldrig ha tråkigt! Hon skulle kanske också ha haft sådana der leksaker, om hon fått stanna i Stockholm som liten — —

Men den tanken erinrade henne om modern, och hon smög som en missdåderska från bodfönstret och började tukta sitt världsliga sinne med att i minnet gå igenom en af Davids botpsalmer.

Eller också kunde det vara några hundar, som lekte och rasade på en gräsplan, eller vaktparaden, som kom med blänkande uniformer och klingande, brusande musik, och hon tyckte, att hon aldrig hade hört något så härligt, och hon hade den största möda att hindra sig sjelf från att gå i takt. Eller också var det norsfisket i Norrström — åh, hvad hon undrade, om de der stora, glittrande, alltid tomma häfvarna någonsin skulle kunna dra upp en fisk! — eller lastningsarbetet nere vid Stadsgården eller de besynnerliga skåpen med rörliga figurer i på Djurgårdslätten, figurer som skreko och slogos och alltid samlade så mycket folk framför sig. Men hon tordes aldrig sälla sig till dessa grupper, ty det var visst något slags teater, detta, och teater var det syndigaste af alla världsliga nöjen, det hade tant Henrika sagt.

Men en gång fick hon ändå ett slags föreställning om, hvad teater kunde vara. Hon hade gått sig trött och hade för ett ögonblick slagit sig ner på en soffa i Kungsträdgården långt ner åt kajen, så att hon icke skulle höra musiken från Blanch'. Då kommo ett par äldre herrar och slog sig ner på samma soffa som hon, två fina, prudentliga gubbar med glasögon och ärevördiga, allvarsamma ansigten, och de fortsatte ett påbörjad samtal, som tycktes intressera dem mycket, och Ingrid kunde icke undgå att höra hvarje ord. Snart förstod hon, att de talade om en utländsk sångerska, som hade uppträdt på operan i våras, och som tycktes ha varit en af världens förnämsta konstnärinnor. Bägge de gamla herrarne hade sett henne, men de voro icke ense om, i hvilken roll hon varit bäst, den ene påstod, att det var i Carmen, den andre tyckte bäst om henne som Margareta. Han påminte om, huru mästertligt hon gjort den och den scenen — i synnerhet beskref han hela kyrkscenen, som han kallade den, och förklarade, att alla de afvikelser från de vanliga Margaretonas traditionella sätt att spela den scenen, voro rent af genialiska; tänk, huru ypperligt var icke det sätt, hvarpå hon motiverade, att Margareta någonsin tog sin tillflykt till sidokapellet och ej gick ut med de andra kyrkbesökande kvinnorna! Och hvilket snilledrag var det ej af Lucca — så tycktes den frammande sångerskan heta — att hon ej lät vansinnet hos Margareta bryta ut förr än efter den mest förkrossande själskampen i kyrkan, då

hon blifvit öfvertygad om, att all hennes ånger och bot är förgäfvad, då himlens förkastelsesdom slår ner på henne som en åskvigga och förlamar alla hennes själskrafter och den onde till sist reser sig bakom bönepallen; ja, det lät, som om den gamle herrn tyckt, att just detta drag varit det mästerligaste, att åsynen af den onde släckt förnuftets ljus hos Margareta; men hvarför han tyckte så, det fick aldrig Ingrid veta, ty de bägge herrarne reste sig upp och fortsatte sin promenad åt Blasieholmen till.

Tänk, så besynnerligt! Var det så allvarsamma saker, som framställes på teatern? Hvad kunde den der stackars Margareta ha gjort för ondt, efter hon måste genomgå sådana lidanden och till och med förskjutas af Gud? Åh, hvad Ingrid gerna skulle ha velat följa efter de gamle herrarne och höra fortsättningen. Och det var två sådana hedervärda gamla män, som voro så intresserade af teater! Den ene såg ut som en prest, och den andre blef titulerad professor. Om teater verkligen vore något så syndigt, var det då troligt att — —?

Ingrid kastade en undrande blick bort till operabyggnaden, som skytmade fram mellan trädkronorna. Åh, hvad hon gerna skulle vilja komma dit en gång, bara en enda, och sjelf öfvertyga sig, om det verkligen var så farligt, det man der fick se. Men helst skulle hon vilja se Margareta — ja, så hette väl pjesen?

Margareta — hvad kunde hon väl ha gjort för ett brott? Den tanken kom oupphörligt igen. Hade hon stulit, hade hon bedragit sin man, hade hon öfvergifvit sitt barn, hade hon kanske rymt ifrån dem med en — —

Som en blyxt stod Ingrid upprätt, stirrande framför sig, och kallsvett trängde fram vid hennes tinningar. Modern! Hon hade glömt modern och sin lifsuppgift för att sitta der och höra på redogörelse för en teaterpjäs och sjelf önska sig få gå på teatern! Hon var då alldeles förstockad, omöjlig att få in på den rätta vägen! Den gamla menniskan inom henne kunde då icke dö! Aldrig hade Ingrid känt ett sådant förakt för sig sjelf. Det var en dödssynd hon begått, den kunde aldrig bli förlåten!

Hon begaf sig på väg hem, men hennes ben ville icke bära henne, och hon måste stiga upp i en spårvagn. Hemkommen stängde hon in sig i sitt rum och kastade sig ner på sängen, darrande i hela kroppen af uppskakning. Det var ändå det värsta af allt, hvartill hon gjort sig skyldig, sedan hon tog lifsuppgiftens tunga, men ärofulla ok på sina axlar. Åh, hon var icke värdig en sådan uppgift, nu hade hon fått bekräftelse derpå, hon var för svag, för syndig, för fästad vid världen, aldrig skulle den helige ande kunna ta sin häring i ett så orent och besmittadt hjerta. Hon grät bittra, frätande tårar och kände sig utstött i en torr, svart, gapande rymd, der hon oupphörligt föll och föll, utan att ändå komma till botten — så måste det kännas att vara öfvergifven af Gud!

Hon vred sig som en mask på sitt läger och drog långa, dallrande suckar; hennes panna var brännande het och pulsarna flögo. Hon kände en stickande törst, men hade ej kraft att stiga upp för att dricka, och äfven om hon kunde det, ville hon det icke — hon var icke värd en dryck vatten!

Nu visste hon, hvad det ville säga att vara förkrossad, att känna sig som den uslaste mask på jorden. Hon vågade icke ens bedja. Det hade varit att häda Gud, om hon trott, att han skulle lyssna till en så usel och förkastad varelse som hon. Och nu visste hon så säkert, att hon ingenting förmådde af egen kraft; den hade ju oupphörligt svikit henne,

trots de vi daste ansträngningar; nu förstod hon det, som förut varit så gåtfullt för henne, att menniskan ingenting förmår till sin egen omvändelse, om icke Gud gör allt och verkar sitt verk inom henne. Nu var hennes vilja krossad, hon hade hvarken styrka att söka dra ner nåden till sig eller att göra motstånd, hon var bruten, förtindad, slagen till jorden —.

Så låg hon länge, halft medvetlös, och hörde det sjunga i sina öron som en aflägsen sammanringning, och bädden, som hon låg på, tycktes henne gunga upp och ner. Men hvad var detta? Ett sådant ljus —! Och denna underliga känsla af lyckalighet, stillande, helande — —! Alla smärtor och sorger voro borta, utplånade som af ett under, och hon kände endast sitt hjerta svälla af en ödmjuk, men jublande glädje; hon försökte sätta sig upp, men föll till baka mot kudden, knäpte samman händerna öfver bröstet och kunde endast stamma: »Gud — Gud —!»

Henrika stod framför henne med ett brinnande ljus i handen, som hon stälde på nattduksbordet.

»Jag har väntat på dig, barn. Men hvad du ser lycklig ut?»

Ingrid reste sig upp, såg på Henrika med en blick, som tycktes se förbi henne ut i ljusa rymden, hennes brännheta händer grepo efter tanteus, och hon stammade:

»Jag vet inte, hvad det är; nyss var jag bedröfvad intill döden, och nu — det är som om osynliga händer vaggade och smekte mig, och jag är inte rädd längre — jag tror, att jag vågar bedja!»

Hon föll på knä på mattan. Henrika betraktade hennes af extas lysande ansigte, lade händerna på hennes hufvud och sade högtlidligt:

»Jag skall säga dig, hvad det är. Herren har varit hos dig. Låt oss tacka och lofva!»

Hon föll på knä bredvid henne och med armarne om hvar andras lif lofvade de Herran, som gör underliga ting och leder hjertan som vattuströmmar. (Forts.)

Med dagens nummer följer till prenumeranter inom Stockholm ett cirkulär från Aktiebolaget Kungsholms Tvättinrättning Inedal, hvarpå vi vilja fästa våra läsarinners uppmärksamhet.

Från Iduns läsekrets.

Till den »svartsjuke» Tomas.

(Forts.)

— — — Bind ej en ädel, rättänkande flicka — — —. Enlevera sedan en nunna, som är nog helig att göra korstecknet, då hon — genom slöjan — får se en man. Med en sådan mätte ni väl bli lycklig, ty ingen annan kvinna lär väl gå in på en så egoistisk och löjlig fordran som att afsäga sig allt umgänge med menniskor. *Elida.*

— — — Eftersinna därför, om eder kärlek är sådan den bör vara. Skulle så ej vara —, säg det då uppriktigt till henne. Kanske blir det sätt, hvarpå hon mottager ert förtroende, bästa medlet att lära eder älska. På samma gång ni verkligt älskar, är ni fri från edert onda. — a — a — g.

— — — Ett obegränsadt förtroende samt en fullkomlig tillit till eder fastmö är det ofelbaraste medlet — — —. Misstänksamhetens och afundens demon måste vika, då ni i er fastmö ser en ädel, god, hängifven och trofast kvinna — — —. *Axa.*

— — — Uppträd ej gent emot mitt råd som en tviflande Tomas. När en person blir behäftad med en efterhängsen, oriktig föreställning, så beror detta ofta på en sjuklighet i kroppen, t. ex. blodbrist, lindrig magkatarr e. d. Jag råder, att ni till ommanen engångs gå en brunnskur. *Småländska.*

Svartsjuka hos *fästmän* är troligen ej lätt att bota, men kanske hypnotismen äfven här vid lag skulle kunna åstadkomma något under — — —. — a.

— — — Er sjukliga inbillning är ett alster af nervositet, hvarför ni till en början kan studera Iduns »läkareråd» eller vända er till en specialist för nervsjukdomar. Att ni alltid plågas af svartsjuka, då någon af det o-täcka könet är i eder fästmöds sällskap, har antagligen sin grund i — *kronisk egenkärlek* — — —. — Pygmea.

— — — Låt ni henne tala och byta tankar med andra menniskor och plåga henne icke med att dagligen upprepa: »Jag älskar dig», ty då upphör hon att göra det — — —. Låt henne andas i frihet (det vill ni nog själf) och visa, att ni *tror på henne*; finnes icke *förtroende*, gift er då icke. Hvarför göra lifvet bittert för den ni älskar — — —? Margot.

— — — Ni misstror er egen öfvertygelse — — — Det återstår er då ej annat än medgifvandet, att ni talar osanning, då ni säger er vara öfvertygad om hennes trohet. Hvad bevisar detta? — Ett svårt karaktärsfel hos er själf. Mitt råd är därför detta: Blif själf en god, ädel och rättänkande person, och

ni skall lära er att rätt uppskatta dessa egenskaper hos er fästmö, så visst som det är en sanning, att lika kännas af lika. — Erika.

— — — vill jag gifva ett råd, som jag tror är godt, men ni får själf bedöma det. Rådet är helt enkelt: Var alltid och i allt, det minsta som det största, fullkomligt *uppriktig* mot den ni älskar; all osanning skall i allt bannlysas — det må nu vara hur svårt som helst att komma fram med sanningen — — —. — En okänd vän.

Till Ave sändes ett varmt tack för hennes bidrag till äktenskapsfrågan; äfven vore godt om det funnes många fruar Haraldsson. — Aina.

Redovisning

för till redaktionen insända bidrag till de genom öfversvämningsarna i norra Tyskland nödlidande.

Transport fr. föreg. redovisning: 41 kr. 80 öre. Ytterligare insända bidrag: L. och E. v. O. 5 kr.; En af Iduns tacksamma läsarinor, 50 öre; Clara, Alma, Anna, Amalia och Betty, 50 öre; Hilda o. Mea, S-p, 2 kr.; Elin P., 10 öre; O. W., 10 öre. Tillsammans 50 kronor.

Medlen hafva öfverlemnats till härvarande tyska generalkonsulat, enligt hvad nedanstående qvitto utvisar.

Stockholm den 14 maj 1888.

Af tidningen Iduns redaktion har undertecknad genom redaktör Frithiof Hellberg denna dag emottagit en summa af femtio (50) kronor till förmon för de genom öfversvämningsarna i norra Tyskland lidande, hvilket belopp härigenom qvitteras.

v. Redlich

(Sigill)

Kejsarl. Tysk generalkonsul.

Insamlingen förklarar härmed afslutad.

Redaktionen.

Våra barn.

Man beklagar sig öfver odygdiga pojkar, som ställa till bråk och odygd, när man helst skulle se dem ur vägen och verkligen anbefalt dem tystnad och stillhet. Men man glömmar, att all denna oro, alla dessa odygdiga tilltag härflyta ur en oemotståndlig verksamhetslust, som på något sätt måste yttra sig. Det tillhör oss föräldrar att på förnuftigt sätt reglera och tillfredsställa detta verksamhetsbegär. De måste ha något att sköta, men man bör ej förelägga dem ett ansträngande och tålmodspröfvande arbete, om de ej själfva känna sig böjda dertill. Helst bör det vara ett lätt handarbete, som snart visar ett resultat, och ett resultat, som smeker skönhetsinnet eller på annat sätt gör de små till freds med en sådan verksamhet. Några småsaker, hvarmed de kunna pryda barnkammaren och gifva den en viss likhet med »de storas» rum, må de i synnerhet gerna vilja förfärdiga. Låt dem t. ex. försöka sig med några små ställ för fotografier, små litografier, aquarellförsök o. d. Ett sådant kan lätt och ytterst billigt tillverkas af fyra torra akasieqvistar. Lyckas något af dessa ställ så väl, att mamma vill använda det i salongen eller på sitt skrifbord, blir de små tillfredsställda så mycket större. Till ramen behövas tvänne qvistar af hvardera 24 centimeters längd och tvänne af hvardera 20 centimeters längd; dessa öfverdragas särdeles väl med s. k. bronslack (af färgträ beredd bronsfärg). Derefter bindas de samman: ståndaren (20 cm) ställes alldeles upprätt och de båda 24 cm långa benen ställas deremot, så att basen blir en liksidig triangel med ungefär 16 cm sida (från ben till ben). Dessa tre fastas väl tillsammans i spetsen. Den fjerde qvisten (20 cm), vackert och väl lackerad, blir understödet för bilden. Den fastes på framsidan af de snedt stående benen med två små nubbs, så att den vid hvardera sidan går 2 cm ut öfver kanten. Den sättes så långt ned, att det blir lämpligt för bilden den skall bära. Kan lilla syster binda en liten torr bukett med en blågul rosett att fastas öfverst på stället, blir det ju så mycket praktfullare. — Eller kanske fins i huset en gammal enkel trä- eller pappam, som man anser sig ej kunna använda. Af denna kunna de små flitiga fingrarna göra något ganska vackert. Först bestrykes ramen med snickarlim, i hvilket man trycker väl fast fin grå mossa, samlad i skogen. Sedan får mossan ett lätt öfverdrag af tunn gummiösnings, hvarefter man genast öfversiktar ramen med silfverbrons. Det hela kommer då att förvillande likna metall. I två motsatta hörn kan man sedan fastsätta små torra buketter af småfrukter från skog och fält: ollon, hafre, lärk-

träskottar o. d. Dessa småbuketter bronseras med röd kopparbrons. — Mormor.

Hushållet.

Intubikaffe kallas ett kaffesurrogat, hvilket nyligen på det varmaste rekommenderades mig i den kryddbod, der jag brukar verkställa mina kaffeuppköp. Jag beslöt att göra ett försök med de ta kaffeersättningsmedel, som består af hälften bästa javakaffe och hälften intubipulver. Detta försök utföll vida öfver förväntan. Drycken smakar, som vore den kokad på utslutande bönor och mycket bönor ändå, ehuru man ej behöfver använda så mycket af blandningen, som man eljes tager af rena kaffet. Intubiväxten, hvars pulveriserade rot användes, har gifvit namn åt kaffet. Denna har förut hemtats från Belgien, men odlas nu med godt resultat i mellersta Sverge. Det är därför att hoppas, att vi snart nog kunna nästan allmänt använda en svensk kaffetillsats, som ej i likhet med bränd råg, cikoria o. d. förderfvar kaffesmak. — Husmor i Stockholm.

Handarbeten.

Resmössa för herrar. Man virkar först en rundel i plissévirkning af svart cordinetsilke öfver svart snodd; detta arbete är särdeles lätt och går fort undan. Denna rundel utgör mössans öfverstycke. Sedan virkar man en 5—6 cm bred rand, hvars längd är lika med rundelns omkrets. Sedan randen sytts samman, fäster man den vid öfverstycket med fina öfverstygn. Mössan kan fodras med svart siden. Ju högre randen är, desto elegantare ser mössan ut. Hon kan lätt vikas samman och stickas i fickan samt är lätt och ej för varm att bära. — F.

Toaletten.

Enkelt och godt hudmedel. Om man strax på våren skaffar sig den ur en björk aftappade saften och tvättar ansigtet med denna vätska, skall man inom kort märka en förbättring i sin hy.

En väninna skref nyligen från Paris, att man der i år lakar ut violblommor och använder denna saft för samma ändamål. — Grefvinnan I. K.

Ett välkänt medel i detta syfte är Orientalisk liljemjolk, som erhålles hos fru O. Stråle, Drottninggatan 6, härstädes.

Köket.

Att göra sur grädda söt. Till 1/4 kanna grädda tages en jumfru vatten, en ägg-hvita och en tesked ludroppar, hvilket iröres, men icke vispas. Gräddan begagnas till allt, utom till kokning. — Fru C. fr. B.

Ett billigt och bra sätt att till brulé-pudding använda råmjölksgrädda stället för ägg. Ett stycke socker med ett par skedblad vatten kokas gulbrunt (men får ej brännas), hvarmed en form glaceras, och det, som blir kvar i kastrullen, upplöses med söt gräddmjolk och blandas med god råmjölksgrädda, så det blir lagom hårdt, hvilket profvas. Ett par droppar vaniljessens tillsättes och mera socker, om så fordras. Blandningen hålles sedan i formen, som nedsättes i kokande vatten, tills den hunnit »stanna», hvartill åtgår ungefär en half timme. Uppstjelpes på fat och serveras med sin egen säs. — A. Rospig.

Konservering.

Att förvara kött färskt. Den efterlångtadesommaren kommer väl en gång, ehuru den tycks låta vänta på sig, och då vore det kanske godt för mängden husmoder att veta ett fullt tillförlitligt sätt att förvara kött färskt.

Lägg ned köttet i ett kärl. Häll vatten i en kastrull och lägg deri litet af alla de kryddor, som kunna användas på kött (salt, peppar, ingefära, lagerbärsblad etc.) och låt detta koka en stund. Häll sedan denna lake i kokande tillstånd öfver köttet och tillslut väl kärlet. Laken bör stå öfver köttet. På detta sätt kan köttet förvaras åtminstone en månad. — Pyrola.

Att bibehålla kött färskt och oskämmt sommartiden. Om man ej har tillgång på god kallare, lägges kalf- eller färskött uti skummad mjolk, så att det deraf helt och hållet betäckes. Vid varm väderlek pågutes å nyo frisk mjolk hvar dag; vid kylig åter endast hvar tredje. På sådant sätt kan man icke allenast hålla köttet oskämmt, ända till fjorton dagar, utan det erhåller ock härigenom en angenäm smak. Man kan i stället för söt, äfven taga sur mjolk, hvilken första dagen ombytes två gånger; de följande dagarne endast en gång dagligen. Skulle köttet t. o. m. vara något ankommet, tager mjölken åt sig detta, redan öfver en natt.

Vildt och oxkött slås in uti en duk och nedgräfvnes i en kista sand. Så kan det hållas sig i tre veckor och blir vid tillredningen mörare häraf. Kistan ställes i ett öppet, torrt och, om möjligt, sval rum. — Viola X.

Bakning.

Godt groft knäckebröd. Af grof rågmjöldeg bakas »ämnen», hvilka läggas att jäsa. Då de äro väl jästa, utkaffas de mycket tunt i skrädt hafremjöl och gräddas strax. Hafremjöllet gifver brödet en fin smak och vacker färg. Våga försöket. — Pyrola.

Inläggningar.

Inläggning af kryddsill. Fyra tjög stor sill rensas och tvättas väl, hufvud och stjert afskäras, lägges uti svensk ättika (helst Skånska ättikfabrikens koncentrerade!) och upptages efter två dygn, då den får afrinna och torkas väl. Nedlägges sedan i en kruka hvarfals med en blandning af 1 @ 12 ort fint salt, 1 @ brunt socker, 12 ort kryddpeppar, 3 ort starkpeppar, 3 ort kryddnejlikor och några lagerbärsblad. Kan ätas en vecka efter inläggningen. — Fru C. fr. B.

Fönsterträdgården.

Den vackra laxgula tearosen *Gloire de Dijon* är särskildt att rekommendera för fönsterträdgården såsom varande både lätskött och tacksam. Är trädet okuleradt, bör det under de första vintermånaderna förvaras i kallare och derifrån upptagas i februari eller början af mars, då det drifves bäst vid fönster (icke dubbelfönster), som ligga åt öster eller söder. Bladen öfverstrilas med »sommarljunt» vatten 1 à 2 gånger i veckan. Den icke okulerade tearosen bör om vintern ställas i en tambur eller annat svalt rum, der den icke fryser, och skötes för öfrigt som den okulerade.

Vill man uppdraga rosor medels sticklingar, kan detta lämpligast ske i april eller maj. — Anna Lena.

Blommande calla. Vill ni bringa en calla till blomning, så sörj för, att den alltid har rikligt med vatten, ty vatten behöfver hon framför allt. Krukan måste förses med ett stort krukfat, som hvarje morgon fylles med varmt vatten. Detta får ej uraktlåtas vintern rundt, om man önskar blomma strax på våren. Min calla, som vintern om erhållit nästan helt vatten, utvecklar nu en andra blomma strax efter det den första vissnat. — Gerda.

Läkareråd.

Erika. Har åkomman på detta sätt gått i arf, så är det ej troligt att någon operation behöfves. Låt emellertid en kirurg undersöka, om någon sjukdom i benet eller dylikt föreligger. I sådant fall kan operation förekomma, eljes ej, och då lemman massagebehandling det bästa resultat. Denna kan, för sigigt utförd, mycket väl användas äfven för barn af denna ålder.

X. X. 1 och 2). Blott nervositet på grund af er förra sysselsättning. Låt behandla denna. Ett enkelt medel särskildt mot de der »lokala obehagen» är ju att byta om bostad. 3). Neja Den finnes för öfrigt ej konstant hos alla personer. 4). Ja, om han eljes anser operat ione böra komma i fråga.

—g—g. Ni skall alltid, innan ni går ut i blåst eller ruskigt väder, gnida in ansigtet med vaselin. Tvätta det tills vidare med tunt afkok på hafregryn och använd endast någon gång tvål och vatten. Se vidare svar till X. Y. 2 i n:r 11.

Augusta L. Hvilken badort, ni besöker, är lärgiltigt. Ni har deraf lika mycken eller

rättare sagt lika liten nytta hvad beträffar er öronsjukdom. Beror denna verkligen på en katarr i mellanörat, så kan ej heller massage utträtta något. Detta tror åtminstone ingen annan än möjligen — den föreslagna massören.

Une jeune femme. 1). Nej. Använd i stället de medel, som föreskrifvits Barnslig toka i n:r 2 och Lisa 21 år i N:o 7. Akoman är mycket envis. 2). Blott i sällsynta fall. Låt läkare undersöka er urin. Någon behandling direkt mot åkoman i ansigtet skall ni ej försöka, utan blott sorgfälligt behandla er frossa och bleksot. Någon särskild »frossadiet» ges det ej.

Doris. Åkoman är ytterst envis och torde näppeligen blifva fullständigt kurerad utan längre behandling af lämplig läkare. Använd emellertid dagliga tvättningar med *Helbras sopsprit* med några dagars uppehåll, om denna verkar för retande. Se i öfrigt råd till N. v. B. i n:r 14.

Mabel. Se svar till Ina 20 år i n:r 18. Den derstädes angfna behandlingen är den enda, som medför verklig bot för det onda. Att ej orsaken är den, ni uppger, kan ni vara förvisad om. Se vidare svar till Elin här nedan.

Orolig moder. Beror sannolikt på svaghet, som bör behandlas: en badsejour under sommaren vore särdeles lämplig. Försök till dess med sittbad af 25°—28° temperatur en quart hv-:rje afton, samt tag derefter den närmaste tiden ett pulver af 75 centigram bromnatrium och 75 centigram bromkalium med litet socker.

Betty S-r. Se svar till Wend i n:r 10. Äro »skorporna» hårda och fastsittande så aflägsra dem genom uppjukning med kompresser, fuktade med kربولolja.

Elin. Er förmodan angående svaret till Ina är riktig. Adress: Smålandsgatan 18.

a-g. Hvad som kan göras mot edra smärtor, finnes omnämndt i svar till Elsa 23 år i n:r 7. Ni må-te åtminstone första dagen hålla er absolut stilla. Låt äfven för första hos lämplig läkare göra den i nämnda svar tillrädda undersökningen.

O-. Vi måste — oartigt nog — ge er hustru orätt i tvistepunkten. En gång i vecka åtminstone bör barnet gå bad. Detta gör ej annat än godt. *D-r -d.*

Breflåda.

Sai H. Vi tacka, men vårt behof af poesi är fylldt för lång tid.

Anna - g. För långt och för svagt i formen. *L. H. Kärbole, Strömsbacken.* Gör ansökan på postkontoret.

Fru B-y B-n. Förut tryckta saker kunna vi ej använda.

Edelweiss. En så lång översättning kunna vi antagligen ej använda i Idun. Sänd in någon småsak (jemte orig.), så vi få se eder stil.

Eva, Klenn. För dylikt kunna vi ej betala något. För öfrigt hafva vi stort öfverflöd på bidrag af detta slag.

Julius Larsson i Skogsvik. Kan-ke framdeles med någon ändring.

Corä. Prenumerationsafg för ej erh. tidning kan reklameras å postanstalten, så vida denna ej kan skaffa det felande kvartalet.

Una jeune femme. Hvar de engelska nämlige stå att erhålla, kunna vi ej nu säga, men antagligen äsytas Mr. Hindés lugguppäggarer, som erhålles hos fru O. Stråle, Drottninggatan 6, Stockholm.

Ulrika. Då vi ej hafva någon dylik afdelning, måste vi afböja.

L. Den lilla skissen gömmas, tills vi få större utrymme. Tack för småbitarne!

E. Wn.; M. Wrg.; E. H.; Una domina; Nitmar; Ebba; Anna; Beth; Alma; Tant Sofia; Onömd; B. W.; Josse; Canarina; Phyllis; L. L.; Aina; Göteborgska och Fanny - g. Vårt hjertliga tack. Med det snaraste.

Flere prenumeranter å Idun torde uppgifva namn och adress för erhållande af svar.

A. E-le. Tack! Välkommen med mera!

Stenia. Tack för de många goda bidragen!

Ely, L. W. och H. 18 ha bref att hemta på Iduns byrå.

Innehållsförteckning:

Morgonbadet. Af — m- — Europeiska furstinnor. Efter främmande källor teknade af *Mathilda Langlet.* — Vårbesök. Poem af *Pehr J. Wallin.* — Till mina gemälare i frågan »Böra barn lyda?» Af *Elna Tenow.* — Ridande damer. Af *Dolly Room.* — Teater och musik. — Literatur. — En lifsuppgift. Berättelse af *Ernst Lundquist* (forts.). — Från Iduns läsekrets.

Våra barn. — Hushållet. — Handarbeten. — Toaletten. — Köket. — Konservering. — Bakning. — Inläggningar. — Fönsterträdgården. — Läkareråd. — Breflåda.

Annonsor.

Annonspris: 25 öre pr petitråd (= 10 stafvelser). Ingen annons införes under 1 kr.

Förlofvade.

Wilhelm Hermelin
och
Sigrid Nennes.
Vestervik.

LEDIGA PLATSER.

Ett anspråkslöst fruntimmer med fast karaktär, af god familj, som kan förete goda betyg och rekommendationer, är kunnig i handarbete och matlagning samt för öfrigt kan gå frun till handa, erhåller plats vid första öppet vatten å en mindre egendom på landet. Lön 125 kr. Den härå reflekterar torde vända sig till *H. Lignell, Finland, Åland, Sund.* [306]

PLATSSÖKANDE.

En ung, bättre flicka, som på egen hand skött 15 personers hushåll i stad och sedermera genomgått fröken Cronius' hushållsskola, önskar antingen förestå ett hushåll, der hustru finnes, eller ock gå frun till handa; helst i stad. Löneanspr. små, blott den sökande får räknas som medl. af fam. Svar torde sändas till »-a -n», Norrtelge, poste restante. [340]

Ärade läsarinor!

En ung flicka söker under sommarmånaderna anställning som lektris eller ock att undervisa mindre barn i vanliga skolämnen och musik. Reflekterande härå torde godhetsfullt insända svar till »18 år», Iduns Redaktionsbyrå, Sturegatan 8. [336]

Öfver sommaren

önskas plats i en bildad familj ss. musikalärinna o. sällskap. Goda referenser. Svar: »Maria», Norrköping, p. r. [343]

Kindergärtnerin.

Eine junge gebild., musikalische Deutsche aus guter Familie, die die Kindergärtnerin im Hamb. Fröbel-Verein erlernt hat, sucht einen Platz in feiner Familie mit jung. Kindern um sich mit denselben zu beschäftigen. 1:a Zeugn. und Ref. stehen zur Verfügung. Gef. Antw. sind unter der Chiffre *M. S. A.* am Stockh. Dagbl. kont., n:r 7 V. Trädgårdsg. einzureichen. [344]

En lärarinna önskar under sommarferierna plats i familj på landet för att undervisa mindre barn i vanliga skolämnen, handarbete och musik. Svar till »M. 24», Westgötens Redaktion, Borås. [307]

DIVERSE.

Doktor A. Afzelius.
Hud- och magsjukdomar.
Smålandsgatan 18.
Kl. 10—11 och 2—3. [240]

Doktor C. D. JOSEPHSON,
Hötorget 11, 1 tr.
9—10 och 2—3. Allm. tel. 6910.
Fruntimmersjukdomar, Förlösningsar. [207]

Doktor Carl Flensburg,
14 Lilla Vattugatan 14.
Hvardagar 1/23—1/24. Helgdagar 10—11.
Behandlar företrädesvis **Barnsjukdomar.** [297]

Sommarnöje.

Tvänne mindre familjer önska tillsammans hyra hvar sin sommarlägenhet om 2 å 3 rum och kök, fullt möblerade. Läget bör vara utåt Saltsjön och högst en timmes väg från huvudstaden, med goda kommunikationer. Svar med utsatt pris och nödiga upplysningar torde adresseras till »Sommarnöje», Iduns Redaktion, Stockholm. [348]

Inackordering önskas för en ung flicka i ett godt och bildadt hem, der tillfälle gifves att deltaga i husliga sysslor, och om det finnes barn vara behjelpig med undervisning, på det afgiften må blifva billig. Hon är kunnig i franska o. engelska språkens talande o. skrivande samt finare handarbeten. Svar sändes till »P. H.», Göteborg, poste restante. [349]

Inackordering mottages i prestgård, der barn och ungdom finnes. Helst önskas barn, å hvilka utlofras moderlig och öm vård. Tre timmars jernvägsresa från Stockholm. Frisk och sund trakt. Vackra omgifningar. Närmare upplysningar å Iduns Byrå. [335]

Hos en familj i Norra Tjust, der ungdom finnes, kan en ung, helst musikalisk flicka erhålla inackordering. Tillfälle att lära husliga göromål kan, om så önskas, beredas. Närmare upplysning hos fru *G. Murray, Stockholm, Riddaregatan 2* eller genom bref till »Tjensteman», Falerum. [351]

Kurs i klädsömnad gifves af undertecknad till ett begränsadt antal elever. OBS. Eleverna förfärdiga egna klädningar. *Bernadina Nicodemi,* Regeringsgatan 47, 3 tr. upp öfver g. [135]

Fruntimmer egande 3,500 kr., kan genom att öfvertaga och själf sköta en nätt och välbelägen affär i Gefle erhålla minst 700 kr. om året (= 20 proc.) Allm. tidningskontoret i Gefle anvisar. [318] (G. 16300x5)

Landsortsboar kunna få hvarjeh. uppdrag utförda genom undert. Se annonsen i n:r 15 af Idun. Postadr.: Engelbrektsg. 31 A. Telegrafadr.: Ströas, Stockholm. [300] *Maria Ström, född Klockhoff.*

J. G. Hammars Lampkök.
Stor värmeformåga. Brinna luktfrött. Brilljant belysning. Pris: enkla med veke 4—6 kr., extra solida 7—8 kr., med 2 veckor 12 kr. Fullkomlig beläthenhet garanteras hvarje köpare. [292] *J. G. HAMMAR, 30 Malmstinsadsgatan*

Ny bok af N. P. ÖDMAN
På *Fahlerantz & C:os* förlag utkommer i dessa dagar:
Från Vår- o. Sommarkdagar
af
N. P. Ödman.
Ny samling.
Innehåll: I. Barndomsminnen: 1. Från gamla Karlstad. 2. Pelle Svenssons första kärlek. Roman i 3 delar med epilög. — II. På rundresebiljet. — III. En segellärd på Mälaren, studentminne. 236 sid. Pris: 2 kr. 50 öre.
Förut har utkommit:
Från Vår- och Sommarkdagar
Förre samlingen. Innehåll: I. Från skoltiden. — II. En resa till Pyreneerna. — III. Studentminnen. Pris: 2 kr. 25 öre. [345]

F. W. Tornberg
Urfabrikör
STOCKHOLM
14 Gustaf Adolfs torg 14
Prisbelönt
i Sverige och i Utlandet. [339]

Engelska Magasinet
38 Regeringsgatan 38, 1 tr. upp. Tricotvaror af bästa kvalitet, Serger, Velveteen, Flaneller, Barnskor, Vårhattar för babies, Bärkappor. Utmärkta Téer m. m. [252]

Orientalisk Liljemjolk, det bästa medel att erhålla mjuk och hvit hud, borttager finnar, fräknar m. m. Säljes å 2 och 3 kr. pr flaska.

Engelska Luggkrusare, med hvilka kan på kall väg åstadkommas de vackraste lockar. Säljas å 1 kr. hos *Fru O. Stråle,* Parfymhandeln, Drottninggatan 6. Obs! Sändes till landsorten mot efterkraf. [346]

Vårt 1:a Hushålls-, Pariser- och Intubi-Kaffe, hvars godhet garanteras, rekommenderas hos hvarje sparsam hushömoder. **Stockholms Intubi-Kaffefabrik,** N:r 4 Klara östra gata n:r 4. [228]

KULLE
Svenska Konstväfnader och Broderier.
Yllestramajjer, alla färger, Garn och Silke. Förklädestyger, ylle och bomull. Äkta färger. Originalmönster. Bästa materialier. Beställningar utföras å Möbeltyger, Mattor, Draperier m. m. i hvilken stil som önskas. Moderata priser. **Stockholm, Drottninggatan 36.**
Tillverkningsort: **Lund (Thora Kulle).**
Filiäl: **Göteborg (Svenska industrimagasinet.)** [137]

Regeringsgatan N:r 9
O. G. Hallberg, JUVELERARE, STOCKHOLM
N:r 22
Fredsgatan [286]

John Hultenbergs Tricotvaruhandel, Regeringsgatan 28, Stockholm. [314]

LEVERIN & C:o

61 Drottninggatan 61

3 tr. upp

få härmed rekommendera sin nya, tidsenliga

All slags

Fotografering

utföres omsorgsfullt

enligt nutidens fordringar.

Med största högaktning

LEVERIN & C:o

Dame-, Herr- och Barn-SKODON

ständigt på lager i största urval och till billigaste priser i Stockholm.

Nya Skovaru-Concurrence-Magasinet,

1 tr. upp, 42 Drottninggatan 42, 1 tr. upp.

Tonsaasens Sanatorium og Vandkuranstalt i Valders,

Norge, (beliggande ved Hovedveien til Bergen)

der kan opvise gunstige Resultater for: Nervelidende, aandeligt og legemligt Overanstrengte, Katarrhalsk-disponerede, Blodfattige, Skrofuløse, Brystsvage, Hjertelidende og Rekonvalescenter aabnes 1 Juni.

Høide over Havet 600 Meter. Lun og fortrinlig Beliggenhed i naturskønne Omgivelser. Gode Bad. God Restauration. Moderate Priser. Telegraf, Telefon og Poststation paa Sanatoriet.

Sex-Aars Beretning med Prospect udleveres gratis i Bogladerne.

Oplysninger meddeles og Indmeldelser modtages af Lægen Kr.

F. Andvord, der bor paa Sanatoriet hele Aaret, og hvis Telegraf- og Postadresse er »Sanatoriet—Tonsaasen» (Norge). (337 x 1)

TJULANDER & C:o,

VINHANDEL,

55 Drottninggatan 55,

rekommendera sitt välsorterade lager af endast äkta utländska

Viner och Spirituosa.

Särskildt framhållas: finare Champ.-Cognac från de förnämsta firmor, flere år här i lager, Bordeaux-viner af välkända firmor, hvitt Portvin, särdeles omtyckt, samt för sommarsäsongen: extra fint Kallskålvvin à 3 kr. pr kanna. (313)

Rent och källklart vatten

kan hvarje hushåll i staden och på landet förskaffa sig genom Kuntze & C:o

verldsbekanta filtrerapparater,

vare sig att fastsätta vid vattenledningar eller såsom fristående och portabla.

Illustr. priskuranter sändas på begäran gratis.

Kautschuks- & Guttaperkavaru-Aktiebolaget

KUNTZE & C:o,

Stockholm, Drottninggatan 54. (326)

Damer,

som önska njuta hvila och stillhet på landet under sommaren, erbjudas god och ovanligt billig inackordering vid vackert ställe i Nerike, omgifvet af utmärkt skön och vacker barr- samt löfskog. Svar och förfrågningar till »Hem», Asker, Örebro län. (G. 16151 x 2) (312)

Fysiologiska skodon

för damer, herrar och barn tillverkas hos undertecknad.

Använd alltid sådana åt edra barn, så få de ej liktornar och kylknölar på gamla dagar!

Högaktningssfullt (316)
C. Nilsson, Drottninggatan 100.

Gust. G. Folckers

Skönfärgeri

och

Konsttvättning

N:r 2 Kungsholmsstorg N:r 2.

Regeringsg. n:r 9 (postadr.),

Nybrogatan n:r 28 B,

Drottninggatan n:r 81 C.

Butik i Göteborg: Kyrkogatan n:r 15. (315)

A. Brases fabrik för Nysilfverarbeten,

Stockholm, Tunnelgatan 19.

33 Försäljningsmagasin: **33**
Drottninggatan

Väl sorteradt lager af de mest moderna pjeser med stark försilfring och förgyllning. — Afhöta och skadade pjeser emottagas till reparation samt försilfring och förgyllning. Requisitioner från landsorten expedieras med skyndsamt. (323)

Borgholms hafsbad och kuranstalt

öppnas den 13 juni och erbjuder: goda klimatiska förhållanden, vidsträckt promenader, goda saltsjöbad, nytt varmbadhus med servering af vanliga badformer, behandling med massage, gymnastik och elektricitet, mineralvatten, rymliga sällskapslokaler, god restauration, tillfälle till inackordering och segling. Rum beställas genom kamrer E. Melander. Läkare, doktor C. H. Hildebrand från Lund. Program sändas på begäran. Borgholm i april 1888. (309 x 4)

Bolagsstyrelsen.

Marstrands Hafskuranstalt.

Säsong 1 juni till slutet af september.

Storartadt societetshus, propra, rymliga bassänger och varmbadhus, omfattande förbättringar inom staden och å ön.

Goda bostäder och restauranter. Alla vid ett hafsbad vanliga varma bad och duscher; modifierad kallvattenkur, brunnsdrickning, massage, sjukgymnastik, elektricitet, bergspromenader.

Läkare: Badintendenten doktor Harald Sörman med biträdande läkare. Massagebehandling — äfven för underlivslidanden — meddelas af doktor Uno Helleday. Sjukgymnastiken förestås af doktor Uno Helleday. Medicinska förfrågningar besvaras af och genom tillförordnade stadsläkaren d:r J. Larson till tiden för badintendenten doktor Sörmans återkomst från utrikes resa i medio af maj. Beställningar af rum m. m. ombesörjas af kamreraren E. Silfversvan. Marstrand i april 1888. (308 x 3)

Badhusstyrelsen.

Fiskebäckskils Badinrättning.

Saison: 15 juni—15 september. Badortens förträffligt serverade bad, vattnets betydliga sälta och den friska luften just vid sjelfva hafsbandet äro fördelar, hvaruti platsen kan mäta sig med de förnämsta badorter vid vestkusten. Dertill kommer riklig tillgång på propra och billiga rum, samt jemn tillförsel af lifsmedel för dem, som önska eget hushåll. Kostnaderna för vistandet på denna badort äro med de billigaste på vestkusten.

Såväl varma saltsjöbad med gytja eller artificiella tillsatser som bassinbad serveras. Elektrisk behandling och massage meddelas af badanstaltens läkare. Naturliga och artificiella mineralvatten.

God och tidsenlig restauration finnes.

Ångbåtskommunikation hvarje dag med de flesta platser på bohuslänska kusten. Stor tillgång finnes på utmärkta segelbåtar med erfarna förare.

För runs anskaffande jemte öfriga upplysningar rörande badanstalten hänvänder man sig intill den 15 juni till undertecknad, adress: Uddevalla samt derefter till Badhuskamreraren, Fiskebäckskil. Uddevalla i maj 1888. (350)

C. A. BERG.

General-Depôt

af Bengers

Normal-Ylle-Underkläder

för Herrar, Damer och Barn.

Normal-Lakan, Örngott, Kamelhårstiflar

och Åder-förbands-bindlar.

Platina-Lampa (luftrenande) och

Ozogen.

En gros och detalj. — Kataloger och priskuranter gratis.

GÖSTA VIDINGHOFF,

(113) 19 Drottninggatan 19.

Lacave y Ca, Cadiz. Äkta Spanska Viner i Stockholm. Telefon: 54 50. Telefon: 57 70.